Ömer -radıyallahu anh- Bedir gazvesine katılmış olan yaşlı sahabeler arasına beni de alıyordu. Sanki onların bir kısmı bunu hoş karşılamıyordu.

Ömer -radıyallahu anh- Bedir gazvesine katılmış olan yaşlı sahabeler arasına beni de alıyordu. Sanki onların bir kısmı bunu hoş karşılamıyordu. İçlerinden biri, "Bunu niçin bizim aramıza alıyor? Bizim de onun gibi çocuklarımız var." demişti. Ömer de "Onu, sizin de bildiğiniz gibi ilminden dolayı aranıza alıyorum" diye cevap verdi. Bir gün beni onların meclisine yine davet etti. Zannediyorum ki o gün, beni onlara göstermek için davet etmişti. Ömer onlara; "Allah'ın yardımı ve fethi geldiğinde" ayeti hakkında ne diyorsunuz?" diye sordu. Onların bir kısmı; "Bununla Allah'ın yardımına nail olup bize fetih müyesser olduğu zaman Allah'a hamd edip istiğfar etmemiz emredilmiştir." diye cevap verdiler. Bir kısmı da, hiç bir şey söylemeyip sessiz kaldı. Ömer bana yönelerek; "İbn Abbas! Sen de böyle mi diyorsun?" dedi. Ben; "Hayır!" dedim. "Peki ne diyorsun öyleyse?" deyince, ben de: "Bununla Allah, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e ecelinin yaklaştığını bildirmiştir." diye cevap verdim. "Allah'ın yardımı ve fetih geldiğinde işte bu, senin ecelinin belirtisidir. O zaman Rabbini hamd ile tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Şüphesiz O, tevbeleri çok kabul edendir." buyrulmuştur. Bunun üzerine Ömer; "Bu hususta ben de senin dediklerinden başka bir şey bilmiyorum." dedi.

[Sahih Hadis] [Buhârî rivayet etmiştir]

Ömer–radıyallahu anh- önemli meselelerde görüş sahibi insanlarla istişare ederdi. Bedir gazvesine katılmış olan yaşlı sahabeler arasına İbn Abbas'ı da alıyordu. İbn Abbas Onlara göre oldukça genç bir kimseydi. Bundan hoşlanmayarak, nasıl olur da kendileriyle birlikte bu küçük çocuğun aynı meclise girdiğini sorgulayıp, kendilerinin de bu yaşta çocuklarının olduğunu ifade ettiler. Ömer–radıyallahu anh- İbn Abbas'ın zekâ, ilim ve ileri görüşlülüğünü göstermek istedi. Bir keresinde onlarla birlikteyken yine İbn Abbas'ı davet etti. Yaşlı sahabelere şu sureyi sordu: "Allah'ın yardımı ve fetih geldiğinde, insanları akın, akın Allah'ın dinine girerlerken gördüğünde, o zaman Rabbini hamd ile tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Şüphesiz O, tevbeleri çok kabul edendir." Bu sorunun cevabı hakkında iki kısma ayrıldılar. Bir grup sessiz kalarak cevap vermez iken, diğer grup ise bununla Allah'ın yardımına nail olup bize fetih müyesser olduğu zaman Allah'a hamd edip günahlarımız için istiğfar etmemiz emredilmiştir." diye cevap verdiler. Aslında Ömer bu soru ile surenin ayetlerinin hangi manaya geldiğini öğrenmek istemiyor, surenin taşıdığı ince manaya işaret etmek istiyordu. Aynı soruyu İbn Abbas –radıyallahu anhuma-'ya da bu sure hakkında sen ne diyorsun diye sordu. İbn Abbas –radıyallahu anhuma- da "Bununla Allah, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e ecelinin yaklaştığını bildirmiştir." diye cevap verdi. "Allah'ın yardımı ve fetih geldiğinde işte bu, senin ecelinin belirtisidir. O zaman Rabbini hamd ile tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Şüphesiz O, tevbeleri çok kabul edendir." buyrulmuştur. Bunun üzerine Ömer "Bu hususta ben de senin dediklerinden başka bir şey bilmiyorum." dedi. Böylece İbn Abbas

–radıyallahu anhuma-’nın fazileti ortaya çıkmış oldu.

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/3377